

A close-up portrait of Novak Djokovic, a professional tennis player. He has short, dark hair, light brown eyes, and a slight smile. He is wearing a white shirt. The background is a plain, light brown color.

NOVAK

Zdeněk Pavlis

DJOKOVIČ

PRÍBEH TENISOVÉHO KRÁĽA

Novak Djokovič

Príbeh tenisového kráľa

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

X·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Zdeněk Pavlis

Novak Djokovič – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

NOVAK

Zdeněk Pavlis

DJOKOVIČ

PRÍBEH TENISOVÉHO KRÁĽA

Copyright © Zdeněk Pavlis, 2016
© ČTK/Richard Kozohorský (foto na obálce)
© NAKLADATELSTVO XYZ, 2016
Translation © Miroslav Šatka 2016

ISBN: v tlačenej verzii 9788075054814
ISBN e-knihy 978-80-7505-549-1 (1. zverejnenie, 2017)

Mottá hovoriace všetko

„Ročník 1987 je dobrý ročník. Veď toho roku sa narodil Lionel Messi, Sebastian Vettel, Andy Murray a napríklad aj ja.“

Novak Djokovič, svetová tenisová jednotka
a víťaz dvanástich Grand Slamov

„Novak nemá limit. On chce limity prekonávať.“

Marián Vajda, slovenský tréner
svetovej tenisovej jednotky Novaka Djokoviča

Obsah

Djokovič + Joker = Djoker	9
Hračky ako wimbledonská trofej	15
Parížske slzy pre anjela	26
Piličova škola života	29
Keď aj ohňostroj vyvoláva traumy	39
Rodičovské prikázanie: Si najlepší. Zo všetkých najlepší	43
Otec, na objímanie je ešte skoro	53
Pytačky nad Seinou	58
Pravda vyrieknutá dieťaťom	63
Rok veľkých prísľubov	67
Celý on. Jednoducho klaun	87
Tak už na tom Grand Slame tiež budeš	91
Srbské cunami	110
Vstávanie z hrobu	113
Krásna Jelena, ale aj milovaný pudel Pierre	125
Privolávač dažďa	129
Modlou aj vďaka šalátovej mise	141

Nová éra nastala. Éra Djokovičova	144
Od bezlepkovej diéty a kozmického vajca až k manukovému medu	174
Uniešť, čo tenis a život ponúka	183
Aby všetky deti sveta mohli kráčať za svojím snom	204
Sladké opojenie nekončí	208
S nemeckou legendou k novým triumfom	240
Srdce nakreslené do antuky	246
Ako Will a Kate	262
Djokerova rada súperom: Ožeňte sa a budete ako ja	266
Milióny ho nezmenili	280
Kamienok v topánke a Kuertenovo srdce	284
Výnimočnosť stvorila génia	301
Djokovič - curriculum vitae	305
Z Djokovičových rekordov	306
Ako išli roky	308
Grandslamové triumfy	313
Grandslamové finále	315
Turnajové primáty	316
Djokovičove turnajové výsledky	322
Djokovičove výsledky v Davisovom pohári	369
Pramene	374

Djokovič + Joker = Djoker

Klaun. Alebo tiež komediant. A ak chcete, napríklad aj šašo a šoumen. Uletený blázon alebo zbožňovaný zabávač. Skrátka Joker. Srandista. Alebo v jeho prípade Djoker.

Takúto prezývku mu prišili, keď vtrhol do veľkých svetových arén a publikum fascinoval nielen svojím nesporným tenisovým kumštom, ale aj optimizmom, veselosťou a zábavou, ktorú rozdával nie plným priehrštím, ale plnou náručou. Bláznivými kúskami ho bavil tiež, to sa vie. Raz, keď parodoval ruskú krásku Mariu Šarapovovú, a inokedy zasa, keď verne imitoval španielskeho svalovca Rafaela Nadala...

Tie pohyby, tie gestá a mimika. Celá ona... A čo potom, keď si narazil blondávu parochňu s nevyhnutným vrkočom a svoje číslo ešte vylepšil. Krásavica prichádzajúca, krásavica cupitajúca, krásavica prehrabávajúca si vlasy a nežne vzdychajúca, krásavica hekajúca pri každom údere do loptičky.

Diváci sa mohli zbláznieť a od smiechu potrhať, keď sa vytiahnutý, chudý, šľachovitý srbský chlapec s paródiou na Šarapovovú vytasil. Kam prišiel, tam od neho chceli, aby ju predviedol. V Melbourne, rovnako ako v New Yorku, v monackom kniežatstve alebo kalifornskej púšti.

A s Nadalom to isté. Ako len ho vystihol. Ako dokonale ho vedel napodobniť. Rovnaký výraz, pohyby, rituály pred každým servisom. Ani na poškrabkanie na zadku nezabudol.

A čo potom, keď sa patrične rozparádil a začal pridávať ďalšie a ďalšie kúsky.

Jasné – Joker. Klaun. Komediant. Šašo a šoumen. Náramný zabávač.

Akože on sa vlastne volá?

Djokovič?!

Novak Djokovič, ktorého doma volajú Nole?

A nebolo by náhodou lepšie titulovať ho Djoker?

Veď stačí len malá prešmyčka, ktorá sa vzhľadom na jeho meno priamo ponúka. Zameniť písmená. Z Djokoviča a Jokera urobiť Djokera.

Veď na toho večne optimisticky naladeného a žiadnu zábavu nekaziacieho chlapca so srdcom na dlani a večne optimistickým pohľadom na svet, ktorý je stále plný emócií a temperamentu, padne ako prišitá.

Nebránil sa jej. Nevzpieral sa, že mu snáď nie je po chuti. Ba naopak, svoje šoumenské vlohy rozvíjal a zdokonaľoval rovnako ako tenisové umenie. A že toho vedel a vie.

Vyhrávať Grand Slamy, rovnako ako tisícové turnaje série Masters.

Zatancovať na betónových dvorcoch newyorského Flushing Meadows s kosačkou na trávu, aj keď nikto nemal tušenie, kde ju vzal, pretože okolo dvorcov nerastie ani steblo, ktoré by bolo potrebné aspoň z času na čas uťať.

Stúpať svetovým rebríčkom stále nahor a usadiť sa natrvalo na jeho vrchole.

Na charitatívnej exhibícii v brazílskom Riu vyrukovať na kurt proti trojnásobnému víťazovi Roland Garros Gustavovi Kuertenovi s členkou a v parochni, ktorá pripomínala účes, ktorým sa bývalá svetová jednotka v časoch najväčšej slávy chválila.

„Už som myslel, že niečo podobné v živote nezažijem,“ vďačne vzdychol Brazílčan Kuerten, ktorý pre opakujúce sa problémy s bedrom musel predčasne zanechať aktívnu kariéru.

Vďačnosť však patrila Djokerovi vždy a všade, kde k stále lepším a lepším výkonom pridal aj šoumenské kúsky a čísla na pobavenie publika. A bolo jedno, či išlo o prehliadkové mólo v Toronte, na ktorom najprv predvádzal elegantné kožené oblečenie, aby sa vzápätí za aplauzu a smiechu spoluhráčov i pozvaných hostí producíroval na móle ešte raz. Len tak v spodkoch vytiahnutých až niekam k prsným bradavkám... Či v parížskej hale Bercy vybehol na úvodný zápas tisícového turnaja série Masters s maskou zlosyna z Hviezdnych vojen Dartha Vadera, aby po svojom oslávil Halloween, alebo sa v Melbourne krátko po víťaznom semifinále s Ferrerom zahral na lekára. V bielom plášti prikrášeným vpredu aj vzadu symbolom Červeného kríža, v sprievode nevyhnutného asistenta, ba dokonca s fonendoskopom na krku sa podujal pri štvorhre veteránov ošetrovať zraneného Francúza Henriho Leconta, aby mu pohotovo stanovil diagnózu, po ktorej vyrieknutí mohlo publikum Arénu Roda Lavera smiechom zrútiť.

„Úplne zošalel, liečenie bude veľmi dlhé,“ predniesol na adresu Leconta, ktorý si ošetrenie doktorom Djokovičom vyslovene vyžiadal.

Nič mu nezabránilo, aby na posvätnú trávu londýnskeho All England Clubu vyrukoval s plnou kabelou, z ktorej najskôr k údivu a potom pobaveniu fanúšikov vytiahol namiesto tenisovej rakety golfovú palicu. Jasné, že naňho hneď neviazane pokrikovali, že ako wimbledonský víťaz sa trochu pomýlil, ale Djoker nič. S golfovou palicou sa začal oháňať, akoby ju mal v rukách odjakživa.

„Žiadny omyl. To som vám po dohode so svojím sponzorom chcel iba ukázať, že naša taška Head je vhodná ako na tenis, tak aj na golf,“ mal s potmehúdsnym výrazom v tvári, samozrejme, navrch.

Bolo jedno, či v Riu tancoval na kurte s miestnymi polonahých tanečnicami sambu, alebo si zahral v jednom mančafte futbalovú exhibíciu s niekdajšími brazílskymi hviezdami Zikom, Bebetom či Romáriom. Či si s argentínskym futbalovým bohom Diegom Maradonom pinkali v arabskom Abú Zabí, alebo ho obradne vítal vo svojom boxe počas londýnskeho Turnaja majstrov, aby si potom s ním napríklad na druhom konci sveta pre zmenu zažongloval s tenisákom. Či sa na ázijskom turné nechal strhnúť hitom *Gangnam Style* od juhokórejského rapera Psy, takže ceremoniári pekinského turnaja len pozerali, ako vyvádza s malými podávačmi loptičiek a nemôže sa tej náramnej zábavy nabažiť bez ohľadu na to, či víťaznú trofej drží on, alebo ju úzkostlivo zvierajú miestna moderátorka.

Raz zapózovať fotoreportérom ako Usain Bolt a inokedy zasa klepnúť televízneho reportéra držadlom tenisovej rakety roztopašne do rozkroku a nesmierne sa pri tom baviť. V Montreale si pri Rogers Cupe zatancovať s maskotom v podobe veľkého žltého tenisáku. A v Melbourne, kde sa mu darilo a darí zo všetkých grandslamových destinácií najviac, vyvádzať jeden rok s modelkou, moderátorkou a tanečnou hviezdou tamojšieho Star Dance Kym Johnsonovou, aby inokedy zasa s americkou tenistkou Serenou Williamsovou. A možno jej pri tom ešte šepkať, že zatiaľ čo show juhokórejského rapera Psy videlo na YouToube už vyše miliardy ľudí, na nich dvoch sa ich pozrie určite ešte viac. To preto, že on sám už dávno objavil a podľahol čaru internetu, na ktorý pravidelne umiestňuje svoje obzvlášť vydarené klipy. So Šarapovovou aj napríklad suchárom Federerom. S Nadalom tiež, to sa vie, aj keď španielskemu Rambovi nebolo práve dvakrát po chuti, keď Djokovič so svojím srbským súputníkom Viktorom Troickim parodovali jeho hudobný videoklip so Shakirou. A čo potom, keď sa mu po sérii víťazných bitiek s iným pomätencom z Balkánu, Jankom Tipsarevičom, doslova vysmievali fotografiou, na

ktorej mieril Tipsarevič na Djokera pištoľou, so sprievodným textom: „Rafa, koľko dáš, keď ho zastrelím?“ Veď im aj odkázal, aby ho nechali na pokoji a podobné vtipy si raz a navždy odpustili. Nieto aby ho snád' jeho rival ešte niekedy skúšal imitovať. Ale tenisový svet, rovnako ako svet počítačových poblúznencov sledujúcich YouTube v jednom kuse, sa baviť neprestával.

Djokovičovým boxerským číslom v ringu melbournskej telocvične, v ktorom sa úlohy hostesky musel zhostiť slovenský tréner srbskej tenisovej jednotky Marián Vajda, rovnako ako napríklad paródiou reklamy na tenisové rakety, v ktorej, pochopiteľne, účinkuje krásavica Šarapovová.

Obdarený dokonalým hereckým kumštom, ako aj brilantnou pamäťou schopnou do posledného detailu zachytiť pohyb, mimiku aj reč napodobňovaných, uvádzal Djokovič nielen svojich fanúšikov do extázy, keď spustil: „Ahoj, som Maria Šarapovová. A len s touto raketou sa cítim krásna. Skrátka ako žena.“ A televízne šou, do ktorých ho pozývajú v Ríme, takisto ako v Paríži, či doma v Belehrade, majú o úspech a sledovanosť postarané tiež, len čo sa v nich Djoker objaví. V talianskej televízii mu totiž nerobí problém zapinkať si v smokingu a s motýlikom na krku na zmenšenom kurte cez sieť s populárnym zabávačom Fiorello. A dokonca s panvičkou na omelety v ruke. Ba čo viac, svojho hostiteľa nechá srbský tenisový zázrak dokonca veľkoryso vyhrať. A vo francúzskej televízii sa zasa pustí do speváckeho čísla bez toho, aby ho museli do jeho obľúbeného šlágra I will survive dvakrát pobádať.

Dokonca ani v newyorskej Metropolitnej opere neváha pri audiencii u svetovo preslávenej sopranistky Natalie Dessay predviesť, ako veľmi spev miluje a že mu nie je zaťažko zaspievať kedykoľvek a kdekoľvek. Trebárs priamo v opere a áriu z Dona Giovanniho k tomu. Že si operná hviezda zapchávala uši a radila mu, aby sa radšej venoval tenisu, ktorý ovláda priam excelentne, nie je snád' ani potrebné dodávať.

Skrátka komik. Klaun a šašo. Srandista. Rodený komediant. Alebo v jeho prípade skôr Djoker.

Srbský chlapec so srdcom na dlani a večným optimizmom v duši. Chlapec, ktorý už v štyroch rokoch zdvíhal nad hlavu svoje hračky, či mamine hrnce a predstavoval si, že namiesto nich drží v rukách wimbledonskú trofej. Chlapec, ktorý sa vydal z rozbombardovaného Belehradu do sveta, aby si ho podmanil a nakoniec skutočne až na samý Olymp došiel. Chlapec Novak Djokovič, ktorého doma volali Nole a vo svete potom Djoker.

Práve o ňom je nasledujúci príbeh.

Hračky ako wimbledonská trofej

Musela si ho všimnúť. Medzi hordou strapatých, slnkom opálených chlapcov a dievčat sa jednoducho nedal ten čiernovlasý chlapec so šiltovkou narazenou až na uši prehliadnúť.

Mal v sebe niečo viac ako ostatní. Možno ešte nedržal raketu až tak predpisovo ako oni, ale postreh a cit pre svištiace loptičky mal taký, ako máloktorý z jeho rovesníkov. Odhad a intuíciu tiež. Hlavne však z neho sálala obrovská tvrdošijnosť. Taká tá správna, prirodzená, chlapčenská. A vôľa tiež.

Okamžite vycítila, že je pre tenis predurčený. Spoznala, aký talent v sebe skrýva. Hneď sa v ňom videla, pretože v sebe mal všetko a ešte niečo navyše.

Talent aj vôľu. Túžbu aj tvrdošijnosť. Obrovskú tvrdohlavosť. Cieľavedomosť, akú u iných nespozorovala. Chut' vyhrávať a mať nad všetkými navrch. Raz sa stať svetovou jednotkou.

„Od čias Moniky Selešovej som taký talent nepoznala. Najväčší zo všetkých, čo náš tenis mal,“ žasla srbská legenda Jelena Genčičová, keď na kurtoch v horskom letovisku v Kopaoniku šesťročného Novaka chvíľu sledovala. A že počas svojej aktívnej kariéry aj ďalšieho trénerského pôsobenia niečo videla a veľa talentov objavila. Na tenisových kurtoch, ale napríklad aj na hádzanárskych palubovkách, lebo v oboch športoch bola rovnako dobrá.

S juhoslovanskou ženskou reprezentáciou získala na premiérových majstrovstvách sveta hádzanárok hraných prvýkrát v sedemčlenných družstvách a usporiadaných u nich doma v Belehrade a Virovitci bronzovú medailu. Len mimochodom – na šampionáte, odkiaľ vtedajšie československé družstvo okolo Pavly Bartákovéj, Vlasty Čihákovej, Aleny Hodesovej, Květy Janečkovéj a spol. priviezlo zlaté medaily, pretože majstrovstvá sveta vyhralo. Juhoslovančky skončili tretie, na čom mala dvadsaťjedenročná Jelena Genčičová značnú zásluhu.

Lenže tenis mal u nej navrch. Aj po tom, ako raketu definitívne odložila a vydala sa na trénerskú dráhu. „Životné skúsenosti a prirodzený inštinkt, to sú moje najcennejšie devízy, ktoré ma na trénerskú dráhu predurčili,“ odpovedala už rešpektovaná a tenisovým svetom uznávaná trénerka Jelena Genčičová v rozhovore pre francúzsku agentúru AFP, kde v sebe našla mimoriadne fluidum na jedinečné talenty, ktoré nielen objavila, ale dopomohla im až na vrchol. A že ich nebolo málo, hoci z dlhého radu ich, pochopiteľne, hneď niekoľko vyčnieva.

Dnes už Američanka so srbským pôvodom a koreňmi Monika Selešová, štvornásobná víťazka Australian Open, trojnásobná víťazka French Open a dvojnásobná šampiónka z amerického Flus-

hing Maedows, ktorej sa nepodarilo vyhrať iba Wimbledon, aj keď si v deväťdesiatom druhom finále zahrála.

Chorvátkka Iva Majoliová, ktorá žiarila ako tínedžerka, takže v dvadsiatke vyhrala Paríž, keď vo finále porazila o štyri roky mladšiu Martinu Hingisovú a prerušila tak jej sériu tridsiatich siedmich víťazných zápasov.

Krajan Majoliovej, Goran Ivanišević, ktorý na rozdiel od Selešovej slávny Wimbledon na štvrtý pokus v roku 2001 vo svojich tridsiatich rokoch predsa len vyhral, ba čo viac – stal sa vôbec prvým hráčom histórie, ktorý na londýnskej tráve triumfoval, hoci na ňu vstupoval len vďaka divokej karte pridelenej riaditeľstvom turnaja vtedy až 125. hráčovi sveta.

A súčasný velikán tenisového sveta, Novak Djokovič, ktorý slávnych zverencov Genčičovej už dávno prekonal, pochopiteľne, dodáva plejáde najväčší lesk.

Pritom ťažko súdiť, či svoju úlohu zohrala len náhoda, že sa malý Novak s budúcou trénerkou vôbec stretol a vstúpil jej do cesty.

Djokovič v ňu verí.

„Ak sa má v živote niečo stať, tak sa to stane. Bol to jednoducho osud,“ tvrdil a tvrdí aj po rokoch.

Ona sama mienila, že tomu skôr pomohli vlastnosti, ktoré v sebe chlapec Djokovičovcov skrýval a ktoré v ňom od malička cepovali rodičia. A tvrdo.

„Pozoroval nás cez plot a mne stačil výraz jeho tváre. Zaujatie, dychtivé oči, nastražené uši snažiace sa zachytiť každé slovo, ktoré som hovorila tým, ktorých som práve trénovala. Vydržal pritlačený na drôtenku celé hodiny, len aby mu nič neuniklo,“ spomínala

mnohokrát Genčičová na chlapca, ktorého v Kopaoniku objavila a ktorý dvíhal nad hlavu svoje hračky a vykrikoval: „Som Novak Djokovič a práve som vyhral Wimbledon.“

Vtedy tam ešte vládla hotová idyla, takže Kopaonik vyšperkovaný panorámou horských velikánov doslova rozkvital. Do vyhláseného rekreačného letoviska aj historického centra celej oblasti v rovnomennom národnom parku na hraniciach Srbska a Kosova prichádzali v zime lyžiari za nebyvalým prídedom snehu, ktorý na tunajších svahoch leží niekedy až do mája. A od jari do jesene sem zasa mierili prominentní hostia z celej krajiny za dvoma stovkami dní prežiarovaných slnkom. Ideálne miesto na podnikanie. Veď aj preto sa tam rodina Djokovičovcov z Belehradu, kde sa ich najstarší syn Novak narodil, presídlila a usadila v Kopaoniku.

Vyučovali lyžovanie, v pizzerii patriacej dedkovi Vladimirovi sa otáčali od rána do večera, okrem rýchleho občerstvenia ponúkali náramne dobré a široko-ďaleko preslávené palacinky. Podnikali všetci spoločne. Srdjan Djokovič s manželkou Dijanou, s ktorou sa zoznámil na lyžiarskych svahoch, jeho brat Goran a jeho životná partnerka.

Aj Jelena Genčičová si tam otvorila svoju školu, kde ponúkala tenisové základy malým a dávala lekcie dospelým. A tiež objavovala talenty... Aj malého Novaka.

Nemohla som si ho nevšimnúť. Spozorovala som ho za plotom, kde v jednom kuse sledoval mňa a vôbec všetko dianie okolo. Nakoniec som to nevydržala.

„Ty, chlapče, ako sa ti to páči? Nechceš si to tiež vyskúšať? Prísť medzi nás?“

Pozvala som ho na kurt. Nadšene prikývol a hneď sa hrnul dovnútra.

„Som Novak Djokovič, mal som päť, ale čoskoro budem mať už šesť, hrám v Belehrade a chcem byť zo všetkých najlepší.“

Predstavil sa bez akéhokoľvek zdráhanie či hanby. Tá jeho priamosť sa mi okamžite páčila.

Zvlášť, keď som sa ho spýtala, aký šport má rád a kam až by to chcel dotiahnuť.

„V zime lyžujem, a dobre, pretože aj otecko s mamičkou dobre lyžovali a lyžovanie tu aj vyučovali a vyučujú. Ale strýko Goran s tetou lyžovali ešte lepšie, pretože pretekali aj za reprezentáciu. Možno by som mohol byť raz ako oni. Lenže ja mám radšej futbal a hlavne tenis, ktorý som hral už doma v Belehrade. Tri úplne nové kurty máme cez ulicu pri našom baráku, takže som na nich skoro stále. Preto mi tenis tak ide. Som silný a veľmi rýchly, uvidíte. Budem svetovou jednotkou. Aj Wimbledon raz vyhrám.“ Doslova ma uzemnil hneď po pozdrave, spomínala Jelena Genčičová mnohokrát počas hviezdneho vzostupu svojej novej star na to, ako jej sotva šesťročný chlapec v deväťdesiatom treťom roku v Kopaoniku do cesty prišiel.

Keď sa objavil druhý deň na prvej lekcii, bola z neho úplne vedľa. A nielen preto, že dorazil radšej o pol hodiny skôr, než mal.

„Nikdy som nič podobné nevidela. Hneď hlásil, že od rodičov dostal, samozrejme, dovoľenie, že otec príde a všetko dohovoria a že on už je pripravený. Položil na zem obrovský tenisový batoh a sotva

ho otvoril, úplne som užasla. Mal tam všetko... Raketu aj uterák, náhradné tričko na prezlečenie i fľašu vody, náramky na zápästie, aj banán. Hotový profík.

„Kto ti to všetko zbalil?“ nedalo mi nespýtať sa ho.

„Nikto. Ja sám. Videl som v televízii Peta Samprasa a zapamätal si, čo všetko v batohu má. Viete, chcem byť ako on. Je to môj vzor, ale chcem byť ešte lepší ako on,“ predniesol, akoby to mal naučené.

Ale o nič také nešlo. On jednoducho taký bol. Odmalička. Preto ma tak zaujal.

A keď sa s raketou prebehol párkrát po kurte, uzemnil ju tiež. Dokonca ešte viac ako slovami, ktoré mohla považovať za chlapčenské fanfarónstvo. Bol rýchly a silný tiež, v tom neklamal.

Skutočne rýchlejší, silnejší a hlavne obratnejší ako jeho rovesníci, pretože futbal a lyžovanie predstavovali náramne dobrú prípravu. A aké mal oči a postreh!

„Ale on bol aj ohromne ctižiadostivý, čo som spoznala tiež okamžite. A o svedomitosti ma presviedčal od chvíle, keď som ho vzala do svojej školy. Zakaždým dorazil prvý. Polhodinu predtým, než sme začínali, aby sa sám nachystal a rozcvičil.“

A trénovať chcel viac ako iné deti. Stále v jednom kuse. Keď mu niečo nešlo alebo som mu vytýkala chyby, nebol nafrnený ako ostatní. Sám prišiel a hneď sa pýtal, ako ich má napraviť. Čo má robiť, aby som s ním nabudúce bola spokojná. Aby bol spokojný on sám.

Aj v tom bol iný. Zvláštny a výnimočný, že mu nestačila pochvala od druhých, ale že ju chcel dať sám sebe. Keď začínal, rovnako ako keď mi rástol doslova pred očami.

Tvrdím, že hlavne drsné podmienky, v ktorých vyrastal a s ktorými sa deň čo deň stretával, mu pomohli. Naučili ho zodpovednosti. Zocelili ho. Prinútili ho, aby si všetko vážil. Každý deň. Každú hodinu na kurte. Každú radosť.“

Dva-tri dni stačili Jelene Genčičovej, aby sa len utvrdila, že ju inštinkt ani tentoraz nesklamal a že sa nemýlila. Novakov výnimočný talent odhadla správne. Po troch dňoch sa stretla s rodičmi chlapca, ktorého práve objavila pre tenisový svet.

„Máte jedinečné dieťa. Úplne zlaté. O Monike Selešovej som to povedala, keď mala osem, o Novakovi to tvrdím už v jeho šiestich,“ vyhlásila pred nimi a ako otec Srdjan, tak aj mamička Dijana, boli na syna pyšní.

Napokon, ktorí rodičia by radi nepočuli na svojich potomkov podobné slová chvály?! Otec Srdjan im načúval obzvlášť rád, pretože si predsavzal, že z jeho chlapca raz niečo bude.

Myslel si síce, že z neho vyrastie lyžiar alebo ešte lepšie futbalista, pretože sám futbal hrával a dokonca za ligový klub FC Trepča Mitrovica nastupoval. Keď však počul z úst slávnej a celým svetom rešpektovanej trénerky podobné superlatívy, nebolo čo riešiť. Z Novaka bude tenista. A ten najlepší na svete.

„My ako rodina sme toho o tenise veľa nevedeli. Vlastne skoro vôbec nič. Veď v Srbsku to bol šport odstavený na vedľajšej koľaji. Aj o takom pingpongu či lukostrelbe sa toho vedelo viac. Ale keď

sama Jelena o chlapcovi vyhlásila, že ho považuje za výnimočne talentovaného a na tenis predurčeného, dali sme na ňu,“ spomínal na vtedajšiu rodinnú radu Novakov strýko Goran, na ktorého slová ostatní veľmi dali. Aby nie, keď to dotiahol zo všetkých najďalej. V lyžovaní niečo dokázal, profesionál sa z neho stal a kus sveta prešiel.

„Jelena rozhodla, ona nás presvedčila. Predniesla také silné slová, že som im okamžite uveril. Na celý život,“ priznal aj Novakov otec Srdjan.

„Uveril im tak silno, že od tej chvíle bol Novak vždy a vo všetkom na prvom mieste. Musel mať to najlepšie. Špičkové vybavenie, jedlo, trénerov. Kam prišiel, tam okamžite hlásil, že chce pre svojho syna len to najlepšie, čo je k dispozícii. A pritom mu bolo jasné, že obaja mladší Novakovi bratia tým trpia, pretože peňazí sme ako rodina zasa až toľko nemali. Ale on sa oháňal, ako len mohol. Peniaze si požičiaval, na dlhy nepozeral, nepripustil, aby rodina spoznala núdzu. Aby ju okúsil Nole,“ priznával strýko Goran Djokovič, že všetko bolo razom podriadené objavenému pokladu, ktorý si začala rodina rozmaznávať. V Kopaoniku, takisto ako potom v Belehrade, kam sa po rokoch vrátila.

„Ešte jednu dôležitú vec, ktorá sa podieľala na Novakovom formovaní, treba pripomenúť. Vyrastal vo vojnových rokoch, keď nám nad hlavou lietali stíhačky a z neba sa sypali bomby, keď sa musel s rodičmi a mladšími súrodencami schovávať v kryte a modliť sa, aby ich úkryt nezasiahla explózia. Vojnové hrôzy videl ako chlapec všade okolo seba, a preto o nich aj po rokoch tak nerád hovorí. Isté

však je, že malého Novaka ovplyvnili a sformovali. Aj zodpovednosti, ktorú si so sebou nesie odmalička, ho naučili.

Tréningovej morálke tiež, pretože pre neho bolo niečím ťažko opísateľným, keď nálet skončil a on mohol opäť na kurt. Aby trénoval, trénoval a zasa trénoval.

Preto sa aj v osobnom živote líši od množstva iných veľkých tenistov súčasnosti. Aj vzťahom k tenisu a zarobeným miliónom sa od nich líši, pretože som ho odmalička učila, že ak chce byť svetovou jednotkou, o ktorej toľko snáva, nesmie nikdy robiť tenis len pre peniaze,“ opísovala Djokovičova trénerka Jelena Genčičová v jednom z rozhovorov pre anglický *The Daily Telegraph* prvé mesiace zo šiestich rokov, ktoré so svojím objavom prežívala.

Šesť rokov, ktoré spolu prežili, než sama Genčičová usúdila, že už mu len ťažko dá niečo navyše a že by dvanásťročný chlapec skrátka mal ísť o štáciu ďalej, v ňom zostalo silne zakorenené. Zvlášť, keď aj s rodičmi dohodla, že najlepšou zastávkou by bola tenisová akadémia niekdajšej juhoslovanskej tenisovej legendy Nikolu Piliča v nemeckom Oberschleissheime na severe Mníchova.

Nikola Pilič, to jednoducho bol a je pojem. Pre niekdajšiu Juhosláviu, rovnako ako pre celý tenisový svet. Ako hráč, ktorý sa napríklad v sedemdesiatom treťom dostal až do finále French Open a až tam prehral s Rumunom Iliem Nastasom alebo ktorý tri roky predtým vyhral s francúzskym parťákom Pierrom Barthesom štvorhru na US Open. Ako tréner, ktorého mníchovskou školou prešli Boris Becker, Michael Stich a celý rad ďalších novodobých hviezd aj hviezdičiek. Ale napríklad aj ako nehrajúci daviscupový kapitán,

pretože ako jediný na svete dokázal vyhrať tak cenenú trofej päťkrát s tromi rôznymi družstvami – Nemeckom, Chorvátskom a Srbskom.

A práve Piličovu akadémiu Jelena Genčičová vybrala, aby v nej jej zverenec a chránenec pokračoval. Kým malému Novakovi vtĺkala do hlavy, že peniaze nesmú byť nikdy tým hlavným cieľom, pre ktorý tenis hrá, pretože potom by sa nikdy vysnivanou svetovou jednotkou nestal, s jeho rodičmi už, samozrejme, o peniazoch hovorila. Musela, pretože nemecká zastávka na ceste k sláve niečo stála.

U Novakovho otca Srdjana však za svojho malého chránenca nijako orodovať nemusela. Nieto, aby ho snád' prehovárala. On bol už vtedy presvedčený, že z jeho syna sa raz stane svetová jednotka.

„Aj mňa priam fascinoval svojou nezlomnou vierou, keď prišiel, aby som sa jeho syna ujal a viedol ho nahor. Vôbec nepripustil, že by sa jednotkou nestal. V Novakových devätnástich, keď sme sa v Paríži vôbec prvýkrát stretli a pri French Open sa o spolupráci nezáväzne bavili, rovnako ako predtým v necelých trinástich, keď ho vyprevádzal do Nemecka. Niečo úžasné, ako veril v talent a nadanie svojho syna. Ako bol presvedčený, že mu dal takú výchovu, že z cesty za svojím cieľom nezíde a šampiónom sa raz skutočne stane. Ako bol ochotný obetovať všetko, aby jeho potomok mohol po narysovanej ceste kráčať,“ pripomínal aj Djokerov slovenský tréner Marián Vajda, aký obrovský dojem naňho v roku 2006 stretnutie so Srdjanom Djokovičom urobilo a ako ho svojou vierou nakazil.

„Aj keď spočiatku som všetky tie slová bral s rezervovaným úsmevom, hoci som vedel, akým mimoriadnym talentom mladý Djokovič je. Ale o vlastnostiach, ktoré mu vštepila rodina a tiež jeho prvá trénerka, som, pochopiteľne, až toľko potuchy nemal.“

Ved' tiež Djoker na Jelenu Genčičovú nikdy nezabudol. A vôbec v tom neboli len tenisové základy, ktoré mu dala, skvelý obojručný bekhend, ktorý ho naučila, cesta nahor, po ktorej sa s ním vydala.

Keď vyhral vôbec prvýkrát Wimbledon, viedla jeho cesta za jeho druhou mamou Jelenou. Aby jej ukázal, kam až došiel z kurtov v Kopaoniku, na ktorých ho objavila.

A tiež aby jej slúbil, že sa raz spoločne vyfotia s trofejami zo všetkých štyroch Grand Slamov, ktoré určite vyhrá.

Už to nestihol, pretože v júni 2013 skvelá tenistka aj hádzanárka, báječná trénerka s náramným čuchom na nové talenty a v posledných rokoch aj televízna moderátorka Jelena Genčičová v sedemdesiatich siedmich rokoch zomrela. Práve v čase, keď sa Djoker prebíjal na parížskych dvorcoch nahor, aby konečne získal aj Pohár mušketierov pre víťaza Roland Garros, skompletizoval svoju zbierku Grand Slamov a konečne sa s ňou mohol so svojou druhou mamou Jelenou vyfotografovať.